

Arrest

nr. 201 225 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 21 juni 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2016 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische grootvader.

Op 21 november 2016 beslist de gemachtigde van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 december 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische grootvader.

Op 20 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/12/2016 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: I. (...)

Rr: xxx

Verblijvende te (...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’ Overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° dient het te gaan om gezinsleden in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of ‘die ten hunnen laste zijn’.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

☐ *Pensioenfiche nr 281.11 – jaar 2015*

☐ *Een zelfgemaakte lijst van vaste en variabele kosten, (met inkomen van broers van betrokkene)*

Vooreerst met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat het gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat. Het is niet omdat betrokkene heden de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon niet heeft voorgelegd dat het veranderd is tegenover de vorige aanvraag. Uit de documenten van de vorige aanvraag blijkt het gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen te bestaan. Dit is sociale bijstand. Iemand met sociale bijstand kan uiteraard niet iemand ‘ten laste’ nemen, dat zou immers willen zeggen dat die persoon ook ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, wat dient vermeden te worden. Het is niet in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds enige tijd is tewerkgesteld in België, dit overeenkomstig de gegevens beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis. Derhalve kan hij evenmin als ‘ten laste’ worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België.

Aangezien aan geen van de voorwaarden voldaan is, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen.
(...)"*

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker hierna een derde aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 18 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 februari 2018 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat op 18 januari 2018 ingevolge een derde aanvraag een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dat op 21 februari 2018 verzoeker een vierde aanvraag heeft ingediend. Het is evenwel onduidelijk in welke hoedanigheid verzoeker deze aanvragen heeft ingediend, ter zitting hiernaar gevraagd antwoordt de advocaat van verzoeker dat hij vermoedt dat het in dezelfde hoedanigheid is maar dat hij hieromtrent geen zekerheid heeft.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, wijst de advocaat van verzoeker erop dat de thans bestreden beslissing niet enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt, maar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de latere beslissing van 18 januari 2018 geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en zijn daaropvolgende aanvraag nog hangende is.

In deze concrete omstandigheden wordt aanvaard dat niet zonder meer kan gesteld worden dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij huidig beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“- schending van de formele en materiële motiveringsplicht

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële en formele motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De draagkracht van de beslissing moet volgens de rechtsgeleerde “Van Mensel” slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).¹

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie is het “ten laste” zijn een feitenkwestie dewelke met alle mogelijke middelen kan bewezen worden (HvJ, C-215/03 - Oulane; HvJ, C-1/05 - Jia).

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-578/08, Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken, Jur. 2010, I, 1839). De door de vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm geldt enkel als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste).

Het moge duidelijk zijn dat het criterium omtrent stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slaat op een wettelijk vermoeden dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, al. 1, 3° van de RMI-wet, tenzij de referentiepersoon het tegendeel bewijst.

Verzoeker heeft ter staving van zijn bestaansmiddelen bewijzen van inkomens toegevoegd aan het dossier. Meer bepaald inkomens van de referentiepersoon en de broers van verzoekende partij. Alsook een lijst van de maandelijkse en variabele kosten.

Verzoeker is van oordeel dat de motiveringsplicht in casu werd geschonden, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel heeft willen nagaan of de inkomsten van de referentiepersoon voldoen aan de norm van de wet zonder te kijken naar het gezamenlijk inkomen van het gezin. De kleinkinderen van de referentiepersoon wonen bij de referentiepersoon in en hebben elk een inkomen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verbiedt niet om tevens rekening te houden met andere elementen in het dossier.

Het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van zijn pensioen samen met de inkomens van de inwonende broers van verzoekende partij zijn ruimschoots voldoende en toereikend om zowel voor zichzelf als voor verzoeker te kunnen voorzien in zijn bestaansmiddelen. Daarnaast worden zowel verzoeker als de referentiepersoon financieel geholpen door de overige familieleden. Temeer zijn de lasten laag waardoor er maandelijks een behoorlijk bedrag overblijft om van te leven zonder dat verzoeker ten laste valt van de overheid.

Wanneer de referentiepersoon geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals beschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient de verwerende partij een behoefteanalyse te maken van de referentiepersoon, de inwonenden en verzoekende partij en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dit is in casu niet gebeurd.

In dit opzicht houdt de al te strenge beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zonder een behoefteanalyse een schending in van art. 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft in zijn beslissing helemaal geen rekening gehouden met belangrijke factoren die een invloed hebben op de toereikendheid van het inkomen zoals bijvoorbeeld de steun van inwonende familieleden.

Daarbovenop heeft de referentiepersoon een spaarpotje en omwille van zijn hoge leeftijd heeft hij weinig nodig om in zijn onderhoud te voorzien. Hij is perfect in staat om zijn kleinzoon te onderhouden met zijn inkomen en heeft verzoeker een kamer ter zijn beschikking in de woonst van de referentiepersoon.

Verzoekers jonge leeftijd en zijn werkbereidheid verhogen de kans op tewerkstelling op het arbeidsmarkt. Het argument dat verzoekende partij niet als "ten laste" kan worden beschouwd omdat hij nu tewerkgesteld is in België raakt kant noch wal. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger indien men in de maanden voor de aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon. De verwerende partij motiveert zijn beslissing verkeerdelijk door te verwijzen naar het heden.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te willen houden met andere relevante elementen in het dossier dewelke een invloed hebben op de toereikendheid van de inkomsten van de referentiepersoon.

Blijkbaar heeft men geen rekening willen houden met het gezinsinkomen die veel hoger ligt. De kinderen van de grootvader zijn werkende personen die bij de referentiepersoon verblijven. Evenmin heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de lage maandelijkse lasten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Daar verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel steunt op het inkomen van de referentiepersoon en andere relevante elementen in het dossier negeert blijkt dat het onderzoek niet ernstig is gevoerd.

Het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel is in casu geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht, van artikel 40ter Vw. en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Hij betoogt dat er ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd op basis van de inkomsten van de (inwonende) familieleden van de referentiepersoon, na te hebben vastgesteld dat de referentiepersoon geniet van de inkomstengarantie voor ouderen en deze ten laste is van de sociale bijstand.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 21.12.2016 een tweede aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als descendant van een Belgische onderdaan, A. M. (...).

Artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of

zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt (...)"

Verzoeker betwist niet dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gedeeltelijk bestaan uit een inkomensgarantie voor ouderen en dat deze bijgevolg ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Het IGO is immers geen pensioen, wel een uitkering die toegekend wordt aan 65-plussers die niet over voldoende financiële middelen beschikken.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de referentiepersoon zelf ten laste is van de Belgische overheden (lees: niet over voldoende financiële middelen beschikt), zodat een behoefteanalyse zich in casu ook niet opdringt.

In dat opzicht kan tevens worden verwezen naar volgende rechtspraak:

□ R.V.V. nr. 183 149 van 28 februari 2017

"Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). Naar analogie valt tevens de tegemoetkoming aan bejaarden onder de "aanvullende bijstandsstelsels" en mag er bijgevolg geen rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen."

Voorts werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker zelf werk heeft en in zijn eigen onderhoud kan voorzien, zodat hij – in iedere hypothese- niet (meer) ten laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij beweert dat het ten laste zijn enkel voor het verleden zouden zou moeten bewezen worden en dus niet voor het heden.

Daarbij gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij volgens de RSZ-databank, DOLSIS, sinds 22.08.2016 staat ingeschreven als werknemer. De verblijfsaanvraag dateert van 21.12.2016.

Kortom, op het ogenblik dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag indiende, was hij reeds vier maanden ingeschreven als werknemer.

Het bewijs van ten laste zijn moet niet alleen geleverd worden voor het verleden maar ook tot op het ogenblik van de aanvraag. Een en ander wordt bevestigd door onder meer de volgende rechtspraak:

□ R.v.V. nr. 137 906 van 4 februari 2015

"De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men vervoegt, invult door in casu te vereisen dat de descendent afdoende aannemelijk moet maken dat hij in het verleden en minstens doorwerkend tot op het ogenblik van de aanvraag ten laste is van deze burger van de Unie."

Aangezien verzoeker –onder geen enkele hypothese –aantoont dat hij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag tot vestiging ten laste was van de referentiepersoon, gelet op zijn tewerkstelling, kan hij zich sowieso niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is bijgevolg niet gegrond."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie"* omdat het inkomen van de referentiepersoon gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat, hetgeen sociale bijstand is en iemand met sociale bijstand niet iemand ten laste kan nemen, dit zou immers willen zeggen dat die persoon ook ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, hetgeen niet in overeenstemming is met artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker *"sinds enige tijd is tewerkgesteld in België, dit overeenkomstig de gegevens beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis"* en hij derhalve *"evenmin als 'ten laste' (kan) worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België."* Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen werpt verzoeker op dat het argument dat hij niet als “ten laste” kan worden beschouwd omdat hij zelf werkt kant noch wal raakt. Verzoeker laat gelden dat men als een familielid “ten laste” van een Belg of van een Unieburger wordt beschouwd indien men in de maanden voorafgaand aan de aanvraag afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveert door te verwijzen naar het heden.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *iuncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat verzoeker de kleinzoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker “sinds enige tijd is tewerkgesteld in België, dit overeenkomstig de gegevens beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis” en hij derhalve “evenmin als ‘ten laste’ (kan) worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België.” Verzoeker betwist niet dat hij “sinds enige tijd is tewerkgesteld in België” en dit gegeven vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van de eigen inkomsten van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest

van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden.

Ten overvloede waar verzoeker aanstipt dat men “ten laste” van zijn familielid is wanneer men in de maanden voor de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon, wordt de verwerende partij bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen opmerkt dat “op het ogenblik dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag indiende, (...) hij reeds vier maanden ingeschreven (was) als werknemer”, nu uit het uittreksel uit Dolsis blijkt dat verzoeker sinds 22 augustus 2016 als werknemer ingeschreven staat.

Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn grootvader en eigen inkomsten heeft, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet dat verzoeker “sinds enige tijd is tewerkgesteld in België” en hij derhalve “evenmin als ‘ten laste’ (kan) worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België”.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat het inkomen van de referentiepersoon gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat, hetgeen sociale bijstand is en dat “(i)emand met sociale bijstand (...) uiteraard niet iemand ‘ten laste’ (kan) nemen, dat zou immers willen zeggen dat die persoon ook ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, wat dient vermeden te worden” en “niet in overeenstemming (is) met art. 40ter van de wet van 15.12.1980” en 2) dat verzoeker niet “als ‘ten laste’ (kan) worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België” omdat hij “sinds enige tijd is tewerkgesteld in België”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

Er worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET